

šaćir smailović

u trendu islamofobije

U drugoj polovini 2006. godine u Albaniji je izdata knjiga *Perballjet me Islamofobine (Sučeljavanja s islamofobijom)*. Knjiga sadrži preko 700 stranica. Autor je knjige poznati albanski diplomata i publicista, Abdi Baleta¹. Knjiga se bavi problemima islamofobije u ranjenom i ideološko teško dezorjentiranom svijetu nakon pada komunizma u Albaniji i u svijetu.

Kao što je poznato, u Evropi i na Balkanu, pored Bošnjaka, i Albanci su autohtoni narod. U cjelokupnom albanskom korpusu, nastanjeni u Albaniji, Kosovu, Makedoniji i u C. Gori, muslimani sačinjavaju 90% populacije, a u samoj Albaniji taj odnos približno je: 75% muslimana, 15% pravoslavnih hrišćana i 10% katolika, a strani posmatrači smatraju da procenat muslimana u Albaniji iznosi čak 80%.

Knjiga se bavi problemima islamofobije, kako u svijetu, tako i u Albaniji od 1991. godine do 2006. god. Abdi Baleta odlučio se na pisanje ove knjige zbog beskompromisne političke borbe koja se danas vodi u Albaniji i u svijetu. Na 23. stranici ove knjige on

¹ Kratka biografija i njegova djela: Abdi Baleta rođen je 1941. godine u selu Guri i Bardh (Mat, Srednja Albanija). Studirao je znanosti međunarodnih odnosa u Moskvi i diplomirao pravo na Univerzitetu u Tirani 1964. godine. Do 1983. god. bio je u službi diplomatije albanske vlade u svojstvu šefa u Ministarstvu spoljnih poslova kao predstavnik i opunomoćeni ambasador Albanije u UN-u. Vršio je dužnost predsjednika okružnog suda u Pogradecu (1983-1987), radio kao profesor međunarodnog prava na Pravnom fakultetu (1987-1995). Tokom 1991-1996. godine, bio je biran za delegata D. P. u Skupštini Albanije. Od 1995. isključivo se bavi publicistikom u svojstvu glavnog urednika nacionalne nedjeljne revije *Rimekembja* (Novostasanje). Od februara 1997. god., redovno saraduje u nacionalnom listu *Bota Sot* (Svijet danas), vlastitom političkom analizom u rublici *Kronike kohe* (Hronika vremena).

Njegovi važniji prethodni radovi jesu: *Albanci suočeni s grčko-srpskim šovinizmom* (1995); *Ljuti bolovi i uvreda Albaniji* (1997); *Kosovo od Dejtona do Rambujea* (1999); *Ko i što se krije iza izmišljotine "islamski komunizam"* (2002); *Albanci suočeni s intelektualnim terorizmom Orijane Falači* (2002); *Protušpirografija (Protiv takozvanih pisaca)*, (2005), i drugo...

navodi: "Ta borba kod Albanaca uopćeno polazi iz uvjerenja zaštite vrijednosti islama, prije svega odnosi se na geopolitičku a zatim na vjersku borbu. Ona je usko vezana zaštitom životnih interesa, u prvom redu interesom nacije. U Albaniji ovo je bilo i bit će osjetljivije pitanje nego bilo gdje u svijetu. Ušao sam u ovu političku bitku oko vjerskih problema više s aspekta građanina nego vjernika, više s pozicija politikologa nego teologa, jer ja to nisam; više s pozicije analitičara nego propovjedača (daije), jer to nikako ne prakticiram uz moju profesiju. Dakle, prihvatio sam se u cijelosti duhom političke misli i u tom kontekstu djelovanja, kako navodi Fred Holidej kada je napisao: "Islam je vjera koja iznosi jasne doktrine, izgrađuje sistem vjere o tajnama, moralu i koncepciji vjere." Ovo je teren vjernika i teologa i ne ulazi u subjekt niže navedenog. "Zaista ja nisam kompetentan raspravljati o islamu s teološkog aspekta i ne pretendiram da činim nešto slično", iznosi Holidej u svojoj knjizi: Islam i mit sučeljavanja, koja je u cijelosti posvećena islamu – Islamu kao društvenom i političkom sistemu... kao objektu političko-društvene analize, te kao društvenoj snazi u konotaciji međunarodnih odnosa"²

Problem islamofobije je od ranije prisutan na Zapadu, ali, kao što znamo, ova pojava nije mimoišla ni ovu balkansku zemlju, koja do jučer nije bila u trendu bilo kakvih javnih vjerskih aktivnosti. Odmah nakon promjena političkih prilika u Albaniji pojavljuju se razni emisari, pojedini političari, dušebrižnici i nemali broj špirografa obećavajući bolju i sretniju budućnost, ali pod uvjetom da se Albanci vrate kršćanskim vrijednostima, ili makar prakticiraju neki posebni islam, prilagođeni evropski islam. Abdi Baleta od prvih dana (nakon promjena prilika u ovoj zemlji) znački, hrabro i beskompromisno bori se pisanom riječi, tumačeći motive islamofobista i njihove namjere. To se vidi iz njegovih dosadašnjih djela, a u knjizi iznosi adekvatne odgovore špirografima, pojedinim političarima i zavedenim pruža šansu dubljeg poznavanja problema islamofobije.

Knjiga Sučeljavanje s islamofobijom jeste čitljiva i uvjerljiva, do sada nije prevedena na bosanski jezik. Ovom prilikom upoznajemo čitaoce sa sadržajem, te s nekoliko izvoda iz knjige.

² Fred Hollidei, Islam i mit sučeljavanja, str. 2.

Glavne konture svoje knjige Abdi Baleta, uvodom i rezimeom izložio je u trinaest dijelova, poglavlja:

1. Umjesto uvoda - Samo za početak...;
2. Pokršteni muslimanizam i Sindrom islama...;
3. Islam opasnost ili Islam u opasnosti?!;
4. Pretjerana konzumacija uvezene islamofobije, a. Zapadni civilizacijski korijeni islamofobije; b. Islamofobija traži dearabizirani (vatikanski) islam...;
5. Islamofobija uzurpira državnu politiku, a. Firauni antimuslimanizma našli svoje firaune, b. Zlosretni utilitarizam i diplomatski gaf predsjedijalne sesije, c. "TOUS AZIMUTS" nasrtaj generala Mojsija na islam...;
6. Intolerancija kalemljena na nasljednu toleranciju, a. Kako treba konceptirati vjersku toleranciju među Albancima?, b. U tragu političkog, kulturnog i diplomatskog antiislamizma, c. Vjerska tolerancija jeste obostrani respekt, a ne privilegija ili jednostrana obaveza, d. Mojsijeva "vjerska harmonija" jeste poput nacionalnog pomirenja Ramiz Aliju, vjerska kaderijada (Ismaila Kadarea) raspalila još više zlobu islamofobista, Hereza mahrame kao alibi sindroma islama...;
7. Idejna degradacija težnjama rekonkvista, a. Uzaludna teza da "islam nije izvorna vjera Albanaca", b. Slabost i neodrživost etiketiranja islama kao "vjere okupatora", c. Neutemeljena teza "Islam – nasilno nametnuta vjera", Jednovjerje (monoteistički monizam) kao negacija "monoteističkog pluralizma", Uloga islamskog zajedništva učvršćuje monoteistički pluralizam, Krivotvorenje procenta vjernika ukazuje na intoleranciju, "Povratak na pradjedovsku vjeru" jeste strategija rekonkvistadora...;
8. Nebuloze s... "(anti)zmima", a. Težak lanac "izama" od fašizma, komunizma, do džihadizma, b. Politički mesianizam vjerskog i ideološkog, c. Fetišizam prozapadnih vrijednosti jeste zamka islamofobije, Odbrana muslimanizma, ne neprijateljstvo prema katolicizmu, Islamofobija kao evrocentrični neorasizam, Albanski oksidentalizam (prozapadnjaštvo) jeste avet islamofobije, Nacionalislamski "antiamerikanizam" jeste antimuslimanska provokacija, Fašizacija muslimana jeste igra kristoslavizma, Fundamenalistički laicizam (građanska vjera) i vjerski ...izmi...;

9. Upoređivanje islamofobije s cionizmom, a. Ko i zašto je izumio "filosemitski narod" i "antisemitizam bez jevreja", b. Šta znače debate i optužbe za "islamski antisemitizam"?, c. Zbog čega cionizam ne može biti nacionalni pokret? Formiranje države Izrael pripremio je cionizam, potvrdio i opečatio "holokaust"; "Albanski cionisti" zamračuju "protokole cionizma", Cionistički protokol, platforma i metodologija vladavine svijetom; Albanska islamofobija krije se iza cionističke satanizacije Bin Ladena...;

10. Islam i nacionalizam, ne islamski nacionalizam, a. Zapadni antinacionalizam pothranjuje islamofobiju u Albaniji, b. Vjera ne stvara nacionalizam nego ga učvršćuje, c. Sveopći nacionalizam jeste negacija nacionalizma – Univerzalizam vjera ne padaštava nacionalizam – Antimuslimanizam kao nasrtaj protiv albanskog nacionalizma...;

11. Albanski laički nacionalizam i balkanski hrišćanski nacionalizmi, a. Vjerske razlike potpiruju nacionalne sukobe na Balkanu, b. Samokrivnja Albanaca bez grijeha prema Srbima, c. Telali islamofobije, srpske mecene – Konvertizacija u ortodokse, oružje grčkih nacional-šovinista...;

12. Antimuslimanizam uzima kao taoce nacionalne figure, a. Skender-beg je vojno-politička ličnost, a ne vjerska, b. Za Majku Terezu albansko poštovanje, ne katolikocentrističko, c. Prozapadni janičarizam igra igru islamofobije...;

13. Za zaključak... otvorenih vrata.

Slijede izvodi iz knjige Abdi Baleta "Sučeljavanje s islamofobijom":

Umjesto uvoda

Tokom posljednjih petnaest godina od rušenja sistema realsocijalizma, u Evropi i svrgavanja komunističke diktature u Albaniji dešavale se velike promjene u političkom, društvenom, ekonomskom i duhovnom životu Albanaca. Tokom ovih petnaest godina slušali smo trube kako jako i neprestano trube na uzbunu da se Albanija i Albanci veoma ozbiljno izlažu opasnosti islamskog fundamentalizma; da se Albanija vraća na poprište islamskog terorizma na Balkanu i u Evropi, na uspostavljanje vojno-političke strategije djelovanja Al-Kaide i Bin Ladena.

Ovu psihozu poticali su i pothranili kako stranci, tako i sami Albanci. Početkom mjeseca marta 2006. godine, kada je posjetio Tiranu, bivši američki sekretar za nacionalnu sigurnost, Tom Ridž upozorio je na prisutnost ozbiljne opasnosti u Albaniji koja prijete od neprofitnih organizacija. I pored činjenice što nikada nije dokazano prisustvo islamskih terorista u Albaniji, predsjednik albanske vlade Sali Beriša prihvatio je američku uznemirenost kao dobronamjernu, priznavši da su te organizacije (OJF) već odstranjene od albanskih autoriteta (protjerane iz zemlje), međutim ta pojava ostaje stalna opasnost koja se može reaktivirati.

Al-Kaida je najstrašnji termin fantazma današnjice. O fantazmama se uvijek puno pričalo i pored toga što ih niko nije vidio. Al-Kaida i njene srodne grupacije percipiraju se kao "nebulozne konstalacije raširene na više mjesta".³ U monografiji Al-Kaida (2003) pisalo je da niko tačno ne zna zašto se tako zove ova zastrašujuća teroristička sila i koje je njeno pravo značenje "koje se u britanskim novinama ne spominje sve do 1998. godine".⁴ Međutim gospođa Medlin Olbrajt kazala je da Al-Kaida nije neka banda kriminalaca koju možeš eliminisati na putu, ili neka vojska koja se može rasturiti i poraziti na bojnopolju. To je poseban virus koji se širi od zaraženog čovjeka do nekog drugog i postaje vrlo opasan virus poslije svake aktivnosti (greške), realne ili izmišljene od SAD-a"⁵ ...

Izdavači knjige M. Olbrajt komentiraju da autorica "duboko kritikuje američku politiku, kritikuje one koji koriste vjersku naklonost za nasilničke namjere i hvali političke, kulturne i duhovne vođe koji nastoje približiti narode svijeta koristeći vjerske vrijednosti. Kritika Olbrajtove na račun američke politike odnosi se na miješanje vjere u politiku; pojavljuje se u momentu kada se u SAD-u štampaju knjige koje se bave ovom problematikom, kao što je knjiga izuzetnog kritičara Bušove politike Kevina Filipisa, naslovljena: Američka teokracija. Opasnosti i politika vjerskog radikalizma, nafte i pozamljenog novca u XXI stoljeću. Tokom predizborne kampanje za reizbor Buša 2004. god., Kevin Filipis je

³ Pol Berman, Teror i liberalizam, str. 181.

⁴ Džejson Berke, Al-Kaida..., str. 56.

⁵ Medlin Olbrajt, Silni i svemoćni, str. 188.

prkosio Američkom predsjedniku knjigom Američka dinastija. Kako je klan familije Buš postao najsnažniji i najopasniji na svijetu. Potom kritizira Bušovu politiku kao produkt kršćanskog fundamentalizma u SAD-u. Ova kritika nije lahko prihvaćena u Americi kada je i gospođa Olbrajt u svojoj knjizi kazala: "Sadašnja protivljenja jesu dolijevanje ulja na vatru laicizmu Evrope i religioznom fanatizmu Amerike, ali realnost je zasigurno komplikovanija. Amerika nije postala teokratska, i Evropa je daleko od bezbožnosti. Ali istina je da je osrednji Evropljanin pažljiviji, kada je riječ o izjednačavanju vjere s politikom, od prosječnog Amerikanca..."⁶

Islamofobija traži "dearabizirani" (vatikanski) islam

U stvarnosti, debata koja se danas vodi u svijetu "islamska prijetnja" ili "prijetnja islamu" predstavlja novu snagu i novo obilježje. Ovo se jasno dā primijetiti i u kontekstu albanskih dešavanja. Pored Albanije, i na Kosovu se vodi intenzivna kampanja u cilju obezvređivanja islama u očima ljudi, u očima samih muslimanskih vjernika, unoseći razdor i pometnju među muslimane, neprestano servirana od kršćanskih fundamentalista, katoličkih i pravoslavnih, a posebno grčkog janulatizma, kršćanskog slavizma i jezuitskog katoličkog centrizma...

U Albaniji su organizovane čak i televizijske emisije provokativnih sadržaja kao što su: Koji model islama trebamo odabrati, Vjera i politika u Albaniji i dr... Pored TV-emisija i drugi su se mediji oglasili. Novine Metropol, Shqiperia Etnike i dr. iznosile su uvredljive i nekompletne članke na račun muslimana...

Da bi maskirali sve ove provokacije, Albancima neprestano nude lekcije kako trebaju gajiti "novu varijantu islama", neki "hibridni islam", a demoniziraju im ekstremni islam "arapsko-vehabijski" ili "afgansko-talibanski". Ovo su za Albance posve nepoznate stvari, i ne postoje šanse remećenja, ni u najmanjoj mjeri, vjerskog života albanskih muslimana.

Kao da nam nisu dovoljni "oksidentni" (prozapadni) Albanci, "misionari" koji stižu i s drugih mjesta propagirajući "blagi islam". Konkretno, jedan američki židov iz Kalifornije (USA) koji je konvertirao u islam, gospodin Stefan Švarc, izdao

⁶ Medlin Olbrajt, Silni i svemoćni, 2006.

je knjigu Dva lica islama. U knjizi iznosi i sljedeće poglavlje: Saudijski fundamentalizam i njegova uloga u terorizmu. Knjiga je prevedena i na albanski, čiji tumači s TV-ekrana savjetuju kako se Albanci trebaju čuvati od "vehabijskog islama". Prije Švarcove, izdata je na albanskom obimna knjiga Muslimanska eshatologija u Božanskoj komediji, čiji je autor Manuel Asin Palocijos. Pored naučnih vrijednosti koje posjeduje ta knjiga, za albanske muslimane prerano je da se zanimaju time kada je riječ o poznavanju zapadnih stavova prema islamu. Od vrijednih djela Bernara Luisa, Albancima je priređeno njegovo glavno djelo Rađanje moderne Turske i propagandno djelo s antiislamskom oštricom. Ni knjiga Abdulvehhaba Mehdeba izdata u časopisu Ora (Čas), ne predstavlja pozitivniji prikaz zapadne literature o islamu.

Za objektivno i autoritativno mišljenje o islamu, Zapad visoko vrednuje knjige kao što su: Muhammed, od Karen Armstrong, Historija filozofije islama, od Henrija Korbina, knjige Alije Izetbegovića (Islam između Istoka i Zapada (prevedene na albanski jezik), kao i izdanja Mustafe Cerića (Reisu-l-uleme) Bosne i Hercegovine, te jedan broj knjiga istočnih autora (i na alb.). Ponuđena literatura većinom je teološkog sadržaja ili interpretacija Kur'ana, ajeti koji tumače naučna otkrića u serijalu izdatom od Haruna Jahje. U svakom slučaju, i u naše vrijeme nedostaje literatura koja izražava gledišta i bavi se političkim problemima vezanim za islam.

Ima istine da u Evropi i Americi postoji pokret vjerskog, političkog i društvenog mišljenja koji je za beskompromisnu borbu kad je riječ o islamu i muslimanima. Ova pojava kao da je zauzela obličje neke državne politike, predvođena Bušom, u SAD-u, i Berluskonijem, u Italiji. Neprijateljski zalet prema islamu na Zapadu nakon događanja od 11. septembra 2001. godine stvorio je i za muslimane Balkana nepogodne okolnosti. Politička sklonost u krugovima Zapada oko tretiranja Balkana kao zone na kojoj će se dogoditi veliki sukob između kršćanstva i islama, s ciljem da se evropski kontinent očisti od "posljednjih ostataka muslimanskog svijeta", svakako nastoji nanijeti veliku štetu Bošnjacima i Albancima. Zbog toga će se "zapadni Balkan" sporo i teško uključiti u ujedinjenu Evropu. Ali, forme radi, Evropa

u pojedinim slučajevima dozvoljava gradnju poneke nove džamije, npr. u Granadi u Španiji kao gest simboličnog izvinjenja za rikonkuizam od prije pet stoljeća. Ali, na Balkanu danas u važnim političkim i propagandnim centrima pojačava se kampanja "modernog rikonkuizma". (Dakle, u Tirani i Prištini dozvoljava se gradnja crkava i katedrala, ali za reprezentativne džamije ne može se dobiti odobrenje od nadležnih vlasti. Ovo je dovoljan dokaz sužavanja prava muslimana tamo gdje su muslimani u apsolutnoj većini – S. Š).

Rimski papa traži da ujedinjena Evropa bude teokratska, da se u njenom ustavu kršćanstvo uvede kao utemeljitelj ujedinjenja. Od država Evropske zajednice, dosad je samo Grčka riješila to pitanje regulativom u Ustavu pri čemu vjera ima primarnu ulogu u nacionalnom i državnom životu. Zahtjev poglavara Vatikana da nameće cijeloj ujedinjenoj Evropi kršćanstvo kao vladajuću vjeru jeste jasan znak da se nakon 200 godina priprema klerikalni revanšizam francuskoj revoluciji kada je ona regulativama odvojila državu od crkve.

Signale ovih nakana više puta smo gledali emitovane i reprizirane u TV-emisijama koje su se bavile temom "Kakav model islama odabrati"? Ne zahtijeva mnogo pameti da bi se uočilo da se od albanskih muslimana traži da izaberu onaj "kršćanski model islama". Model koji bi se uklopio i s papinim zahtjevom da u Ustav ujedinjene Evrope uvede odredbu da ujedinjenje bude na bazi kršćanstva. Ali, to je nemoguće ostvariti, s razlogom, tome ne ide u prilog činjenica što u Evropi živi priličan broj autohtonih muslimana u zemljama i na područjima kao što su: Albanija, Bosna i Hercegovina, Kosovo. Po njima, islam i muslimani, Albanci i Bošnjaci, imaju tretman žrtve (kurbana) radi ostvarivanja projekta "Svetog Rimskog Carstva" pod izgovorom ujedinjene Evrope. Publicista Piter L. Bergen tvrdi da su veoma male šanse kako za povratak svetog Rimskog carstva, tako i halifata, propagandistima to služi samo kao retorika s namjerom što jačeg vršenja pritiska na Bin Ladenu, kada se vodi rasprava o povratku halifata.⁷

Pored svega, i mi se pridružujemo mišljenju Majkla Beidža i Ričarda Lejga. Bilo bi pogrešno izjednačavati inkviziciju sa

⁷ Piter L. Bergen, str. 22.

crkvom u cijelini. U našim izlaganjima jasno smo iznijeli stavove: kada je riječ o institucionalnoj crkvi, stvari stoje u pozitivnom kontekstu, što nije slučaj sa katoličkim centrizmom u Albaniji, jer oni manipuliraju vjerom u političke svrhe. Iz tumačenja dva autora knjige Inkvizicija jasno se da vidjeti zašto se u Albaniji pojavljuju sljedbenici izopačene islamofobije, onako kako je propagirala Orijana Falači; te zašto se u albanskim medijima daje širok prostor inkviziciji, cionistima i falačanskim islamofobistima.

Islamofobija kao evrocentrični neonacizam

Ode (hvalospjevi) Zapada danas prelaze u neku vrstu odvratnog rasizma, što nas, stanovnike Evrope, sramote pred cjelokupnim ostatkom ljudske vrste, pred onima koji danas žive u mjestima gdje je nastala kolijevka civilizacije, kulture, duhovnog i materijalnog savršenstva, čineći čuda, znatno prije negoli je Evropa izašla s velikim zakašnjenjem iz svog barbarizma.

Prozapadnim evrocentričnim rasistima potrebno je postaviti pitanje: da li je Evropa zaista izašla iz barbarstva u svim domenima?! U najmanju ruku na ono što se desilo na Balkanu u posljednjih deset godina XX vijeka, izričito kada je riječ o agresiji Srbije, jer je to očito svjedočenje barbarizma. Srebrenička tragedija, u kojoj su srpski barbari, a pod nadzorom vojnih trupa Evrope upućenih od OUN-a kao garancija i zaštita muslimana Bošnjaka, dakle riječ je o evropskim muslimanima, očigledan je primjer barbarizma. Tada je ubijeno na hiljade muslimana, poput stoke koja se kolje u klaonicama; ovaj primjer dovoljno govori o količini barbarstva, većoj nego za vrijeme Gota, Huna, Slavena, koji su upadali u degradirani i poniženi Zapad. Nisu bila slučajna dešavanja počinjenih zločina od Srba u Vukovaru, Foči, Sarajevu, Srebernici i cijeloj Bosni te u Prekazima, Đakovici, Maljiševu i diljem Kosova tokom posljednjih 10 godina XX-og stoljeća, gdje, prema Karen Armstrong, "dvadeseto stoljeće predstavlja ispruženi dugi holokaust".⁸

Smatram da je potrebno čitati i knjigu Stjepana G. Meštrovića (pisanu zajedno sa Slavenom Leticom i Miroslavom Goretom) Izražaji balkanskog srca, izdatu u SAD-u 1993. god. da

⁸ Karen Armstrong, Na izvoru, str. 44.

bi se bolje shvatio razlog zbog čega je Balkan okončao XX stoljeće tolikom količinom barbarizma, a, opet, u nekim krugovima to je stoljeće hvale evropske civilizacije. Ali, Amstrong ga naziva neprestanim holokaustom. U fokusu analize, u Meštrovićevoj knjizi stoji: "društveni karakter i pad komunizma", kada u uvodnom dijelu autori uvjeravaju čitaoca: "Mi ne želimo da se ovim zamišlja na neki biološki činilac s društvenim osobinama... Ne pridržavamo se onoga što je konceptirao Erih From (1955), da društveni karakter zauzima poziciju biološkog instinkta kod ljudske vrste..."⁹

U knjizi se navodi da pojedini sociolozi slijede liniju rasuđivanja Takovilijeve knjige Demokracija u Americi, 1845. Koliko god Meštrović i njegove kolege nastoje uvjeriti čitaoca da linija razdvajanja, na istočnu bizantijsku i na zapadnu katoličku, jeste linija razdvajanja srpske i katoličke granice na Balkanu, ovo ne predstavlja uvjerljiv dokaz za to, tj. da su navodno narodi istočne Evrope jedini krivci, ili glavni krivci događanja u Evropi u XX stoljeću – za neprekidni lančani holokaust.

Zar nisu barbarski atavizmi podizanja na pijedestal "civilizacije": kao prostitucije, raznovrsnog kriminala, pedofilije, trgovine ljudima i ljudskim organima radi transplantacije?! Kako se može konstatirati da je Evropa odvojena i oslobođena od doba barbarizma čovječanstva kada se sjetimo historijskih datuma vezanih za dva svjetska rata: 1914-1918 i 1939-1945, koji su se počeli i odvijali u Evropi, zbog čega ljudi još drhte od genocidnih logora, holokausta, gladi i raznih bolesti...

I inkvizicija je dio zapadne civilizacije, koja je prouzrokovala strah i u drugim djelovima svijeta, posebno u Latinskoj Americi, prenesena od Evropljana.

U dio ove "hrišćansko-judejske civilizacije" spada i doba nemilosrdnog progona nauke i naučnika od crkvenih i laičkih vlasti i poslije renesanse. Produkt evropske "hrišćansko-judejske civilizacije" jeste i ekstremni ateizam, koji se pojavio kao bumerang inkviziciji, ugnjetavanju i pritisku crkve. Proizvod toga jeste i pojava antisemitizma kao i cionizma, prvo u Evropi a zatim u SAD-u.

Spinoza je prvi u Evropi udario temelje ateizma i zagovarao laičku državu... Engleski filozof Bertnad Rasel navodi da su

⁹ S. G. Meštrović, cit. djelo, str. 10-12.

“Španjolci u Meksiku i Peruu imali običaj krstiti indijansku djecu, a odmah potom prosipali bi im mozak, ubijali ih, zagovarajući da na taj način ta djeca zaslužuju odlazak u raj. Ateizam i Rasela čini akterom zapadne civilizacije, kao što je dio ove civilizacije marksizam i komunizam, zakleti neprijatelji religije. Ni ovi nisu nastali, niti su se kultivirali na području gdje žive muslimani, nego na zapadnom kršćanskom terenu. Spinoza je među prvim u Evropi pronosio ideal laičke, demokratske države – izraz koji će postati jedan od znakova raspoznavanja zapadnog modernizma.”¹⁰

Suprotno činjenicama jeste ono što nastoje dokazati promukli glasovi jezuitskog fanatizma, tvrdnjama da se današnje demokratsko društvo ne bazira na fanatizmu, inkviziciji, katoličkom crkvenom dogmatizmu ili judaizmu, nego na slobodnoj misli, kao reakcija prema despotizmu i crkvenim institucijama. Zapadna civilizacija, svojim dobrim i lošim stranama, ne može se proglašiti kao kombinovani produkt katolicizma i judaizma, jer su faktički u vječitoj koliziji, a ne u slozi, dakle kao sveopći produkt razvoja ljudske zajednice. U podizanju ove civilizacije svoj doprinos uložile su sve civilizacije, sve rase, sve religije ove planete, od paganstva, prethrišćanstva, koje je bilo prevladajuće u Evropi, do kasnijih monoteističkih vjera, uključujući, naravno, i islam...

Na tlu Evrope nastale su ideologije političkih organizacija kao i oblici modernog totalitarizma, poput fašizma, nacizma, komunizma, tipične diktature koje priliče ovim ideologijama, i drugo, oni su dijelovi zapadne civilizacije. Kolonijalizam i neokolonijalizam, politički cionizam, rasizam, antisemitizam, globalizacija – sve su izumi zapadne civilizacije. Kršćanstvo i njene crkve snose svoju odgovornost u svim ovim nesrećama koje su ljudima dolazile od zapadne “kršćansko-judejske civilizacije”.

Pokojni papa Vojtila umorio se tražeći oprost u ime katoličke crkve za brojne zločine i sramote učinjene od institucija i njenih ljudi u prošlosti, za inkviziciju, seksualne skandale i drugo. Još traje debata oko njene krivice tokom progona židova od nacista. U SAD je izbio veliki skandal katoličkih svećenika umiješanih u pedofiliju. U junu 2002. god. na televizijskim ekranima imali smo priliku gledati 3000 golih žena i muškaraca kako marširaju ulicama glavnog grada Čilea, Santjaga, u znak protesta protiv

¹⁰ Karen Armstrong, Borba za Boga, str. 2022.

crkvenih propisa zabrane razvoda braka. Zar postoji veće maltretiranje i tegobniji pritisak individualne ličnosti od zabrane razvoda braka?! I konačno, u aprilu 2006-te godine čuli smo dobre vijesti, da novi papa namjerava iskazati neku vrstu tolerancije oko razvoda¹¹ ...

Bombardiranjem atomskim oružjem civilnog stanovništva u Hirošimi i Nagasakiju, kada je jednim udarom prouzrokovano na stotine hiljada žrtava, njihovim stoprocentnim manjim učinkom na kule blizanaca u Njujorku – postoji ne samo karakter revanšizma za uništenje američke flote u Perl Harburu nego je to teroristički akt gigantskih razmjera. Tokom decenija ima ljudi koji nastavljaju da pate i padaju kao žrtve tog atomskog bombardiranja, koje se ni u kom slučaju ne može objasniti kao potreba vojnih operacija.

Pored svega toga, propagandni šarlatani u Albaniji nastavljaju povezivati pojavu terorizma samo s islamom. Samo oni koji iskazuju manjkavost intelekta u rasuđivanju gube od sebe dio ljudskosti da bi preuzeli od prevaranata dio "pakosnog đavola".

Jauci ubijenih u Hirošimi i Nagasakiju trebaju vječno odjekivati u ušima ljudi, da se slične strahote nikada više ne ponove. - I to su djela Zapada...¹²

Za kraj... otvorena kapija

Islamofobija je pojava od davnih vremena, stara koliko i sam islam. Kao stoljetna psihoza u zapadnoj sferi kršćanstva, svoj vrhunac dostigla je u vrijeme krstaša na Srednjem istoku XI-XIII stoljeća, u doba osvajanja Španije, sve do XVI stoljeća. Krstaške težnje i krstaški duh nikada nisu prestali djelovati, nastavljajući sve do naših dana.

U vrijeme zapadnog kolonijalizma Srednjeg istoka, kada su marširale francuske trupe 1920. god. u pravcu Damaska, francuski general Henri Guro prišao je mezaru Salahuddina, znamenitom muslimanskom heroju, koji je u XII stoljeću oslobodio Jerusalem, i tom prilikom uzviknuo: "Saladine, mi smo se vratili. Moje prisustvo na ovom mjestu potvrđuje pobjedu Krsta nad Polumjesecom."¹³ Znatan broj zapadnih političara i

¹¹ Abdi Baleta, Sučeljavanja s islamofobijom, str. 347.

¹² Abdi Baleta, Sučeljavanja s islamofobijom, str. 368.

¹³ Medlin Olbrajt, Silni i svemoćni, str. 151.

propagandista novim krstaškim ratom nazvali su i rat kada je svjetska koalicija rukovođena SAD-om, objavila islamskom terorizmu i Al-Kaidi, nakon događaja od 11. septembra 2001. godine. Zapadni komentatori stavili su u istu ravan radikalni islam i komunizam¹⁴, koji je dugo vremena Zapadu bio neprijatelj broj jedan. Zbog toga ne izgledaju tako uvjerljive i iskrene njihove tvrdnje da borba protiv "islamskog terorizma" nije uperena protiv islama.

Akcentirana i krajnje ispolitizirana islamofobija jeste nova pojava u Albaniji. Konkretno, ona je nastala i munjevito se proširila u političkim, propagandnim i intelektualnim krugovima, nakon demokratskih promjena 1991. godine. Uglavnom uvezena sa Zapada, susjednih država i crkava, ova pojava nema prirodnog utemeljenja kod Albanaca, jer kod Albanaca ona ne postoji. Zbog toga rasprave oko islamofobije u Albaniji imaju specifične karakteristike. To su debate koje su kasno počele, ali, kako izgleda, dugo će potrajati i definitivno neće lahko utihnuti.¹⁵

¹⁴ Isto, str. 271.

¹⁵ Abdi Baleta, Sučeljavanja s islamofobijom, str. 673.